

เรื่องจริง..ที่มหานคร SHANGHAI (5)

โดย...ว่าที่ร้อยตรีพนตล รัชแก้ว

รอง ผอ.สพม.13

วันที่

เป็นวันที่สี่ของการเดินทางและการศึกษาดูงาน ณ มหานครเซี่ยงไฮ้ เนื่องจากเป็นวันอาทิตย์ซึ่งเป็นวันหยุด ทางมหาวิทยาลัยฯ ได้จัดโปรแกรมให้ไปศึกษาเรียนรู้ด้านวัฒนธรรมและความเป็นอยู่ รวมทั้งแหล่งเรียนรู้ของชาวเซี่ยงไฮ้

คณะออกเดินทางเวลา 09.00 น. นั่งรถบัสไปตามถนน Super Highway มุ่งสู่ทิศตะวันตกเฉียงใต้ของเมืองเซี่ยงไฮ้ เป้าหมายคือ Zhujiajiao Ancient Town ใช้เวลาเดินทางประมาณ 1 ชั่วโมง ก็ถึงหมู่บ้าน วันนี้ไกด์ “อาตง” ตัดภารกิจจึงมอบหมายให้ไกด์สุภาพสตรีนำคณะระหว่างนั่งรถบัสอยู่บนทางด่วน สังเกตเห็นรถบัสหลายคันที่ขับผ่านเป็นขบวน มีนักเรียนตัวเล็ก ๆ น่าจะเป็นระดับอนุบาลนั่งเป็นคู่ ๆ กับผู้ปกครองคาดว่าจะป๊อหรือแม่ น่าจะเป็นการไปทัศนศึกษาหรือไปศึกษาแหล่งเรียนรู้

มองเห็นสีหน้าและแววตาใส ๆ ของเด็กจีน ทำให้คิดถึงเมืองไทยเราในเชิงเปรียบเทียบว่า โรงเรียนในบ้านเราส่วนใหญ่มีการนำนักเรียนไปทัศนศึกษาหรือศึกษาแหล่งเรียนรู้มากมาย หากมีการนำผู้ปกครองไปกับเด็กด้วยจะเป็นเรื่องดีในหลายประการ ทั้งการควบคุมดูแลเด็ก ปฏิสัมพันธ์ระหว่างพ่อหรือแม่กับลูก ระหว่างผู้ปกครองกับครู และระหว่างผู้ปกครองด้วยกันเอง ทำให้ได้มีโอกาสใกล้ชิดกันมากขึ้น อันจะนำไปสู่การส่งเสริม พัฒนาหรือการแก้ปัญหาาร่วมกันในอนาคต

ถึงหมู่บ้าน Zhujiajiao ประมาณ 10.00 น. ลักษณะเป็นบ้านน้ำอายุกว่า 1,000 ปี สมัยราชวงศ์ซ่ง ตั้งอยู่

ในเขตเมือง Suzhou แต่มีทะเลสาบขนาดใหญ่คั่นระหว่างตัวเมืองกับหมู่บ้านแห่งนี้ บ้านเรือนมี 1-2 ชั้น ตั้งอยู่ริมทะเลสาบ หลังคาเป็นกระเบื้องสีดำ ผนังบ้านสีขาวหรือแดง ประตูบ้านเป็นบานไม้ 1-2 บาน มีการดัดแปลงบ้านที่อยู่อาศัยเป็นร้านขายของที่ระลึกพื้นเมือง หรืออาหารพื้นเมืองเพื่อขายนักท่องเที่ยว มีถนนทอดยาวไปตามริมฝั่งน้ำชื่อว่า “ถนนสีขาว” ยาว 1 กม. มีร้านค้าอยู่สองฝั่งถนนประมาณ 1,000 ร้าน รวมทั้งมีคลองสายเล็ก ๆ หลายสายผ่านหมู่บ้านทำให้การสัญจรไปมาใช้เรือเป็นส่วนใหญ่

สมัยก่อนเมืองนี้มีผู้คนไม่มากนัก แต่คนที่มาเมือง Suzhou เพื่อนั่งเรือ หรือออเรือเพื่อไปค้าขายในกรุงปักกิ่ง ซึ่งเป็นเมืองหลวงของประเทศจีน ทำให้ผู้คนมาพักที่หมู่บ้านนี้มากขึ้น ต่อมากลายเป็นการตั้งรกรากอยู่ที่นี้ ก่อนหน้านี้นักค้าขาย Zhujiajiao มีฐานะร่ำรวยด้วยการทำนาขายข้าวและค้าขาย สามารถกำหนดราคาเองได้ แต่เมื่อรัฐบาลเข้ามาควบคุมดูแลทำให้ราคาข้าวถูกลง ประชาชนก็มีรายได้น้อยลงด้วย จึงมีการค้าขายผ้าเพิ่มขึ้นมาอีกอาชีพหนึ่ง

หลังจากเดินเข้ามาในหมู่บ้านแล้วไกด์นำคณะลงเรือที่ทำเรือของหมู่บ้าน เรือที่นั่งไปเป็นเรือพายแบบยี่นพายมีหลังคากันแดดแบบโบราณ แบบเรือน่าจะเป็นเอกลักษณ์เฉพาะหมู่บ้านนี้ ผู้โดยสารนั่งได้ไม่เกิน 6 คน (มากกว่านั้นจะหนัก)

เรือล่องไปตามลำคลองของหมู่บ้าน สองฝั่งคลองร่มรื่นมีบ้านเรือนและร้านค้าของที่ระลึก มากมาย ผู้คนและนักท่องเที่ยวเดินกันขวักไขว่ หลังจากนั่งเรือชมทัศนียภาพสองฝั่งคลองประมาณ 20 นาทีก็ถึงท่าเรืออีกแห่งหนึ่ง ไกด์นำคณะเราขึ้นจากเรือเพื่อเดินท่องเที่ยวในหมู่บ้าน ไกด์แนะนำให้เดินชมบ้านเรือนร้านค้าสองฝั่งคลองและริมถนนรอบหมู่บ้าน นัดพบกันที่เชิงสะพานเก่าแก่อายุกว่า 1,000 ปีของหมู่บ้าน เวลา 11.30 น. เพื่อเดินทางไปรับประทานอาหารเที่ยงที่ Oriental Land Hotel ห่างจากหมู่บ้านนั่งรถประมาณ 10 นาที

ตอนนี้ไกด์บอกว่าจะเปลี่ยนอาหารเป็น “สุกี้จีน” เพราะพวกเราอาจเบื่ออาหารจีนแบบเดิมที่ทานกันมาหลายมื้อ

ช่วงบ่ายนั่งรถกลับเข้าเมืองเพื่อไปศึกษาแหล่งเรียนรู้อีกแห่งหนึ่งคือ พิพิธภัณฑ์วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเซี่ยงไฮ้ (Shanghai Science & Technology Museum : STM) การเข้าชมต้องจ่ายค่าผ่านประตูเข้าชม และเราก็ไม่ต้องจ่ายเช่นเคย ไกด์จัดการให้เรียบร้อย หลังจากผ่านประตูเข้าไปไกด์ให้เวลาเราเดินชม 1.5 ชั่วโมง แล้วกลับมาเจอกันที่จุดนัดพบเวลา 17.30 น. เพื่อไปรับประทานอาหารเย็น

ขอขอบคุณภาพจาก <http://travel.truelife.com/> และ <https://th.tripadvisor.com/>

พิพิธภัณฑ์วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเซี่ยงไฮ้

(Shanghai Science & Technology Museum : STM) มี 4 ชั้น มีลานแสดงนิทรรศการและโรงภาพยนตร์ ภายในมีการจัดแสดงสิ่งต่าง ๆ เช่น ชีวิตสัตว์ในแอฟริกา (staff) , มนุษย์และร่างกาย, สุขภาพ, โลกและอวกาศ, จักรวาล, ประวัติศาสตร์ ธรรมชาติ รวมทั้งเทคโนโลยีสารสนเทศ มีผู้ปกครองนำเด็ก ๆ มาเรียนรู้ และมีนักเรียน นักศึกษาเข้าเยี่ยมชม ทำให้รู้ว่าประเทศจีนสอนอะไรให้คนของเขา รวมทั้งเด็กและเยาวชนได้เรียนรู้บ้าง Museum ลักษณะนี้มีในเมืองใหญ่ ๆ เกือบทุกเมืองในประเทศจีน

จากข้อมูลใน <http://travel.truelife.com/> ระบุว่า พิพิธภัณฑ์วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเซี่ยงไฮ้ (Shanghai Science & Technology Museum : STM) แห่งนี้ เป็น 1 ใน 20 พิพิธภัณฑ์ยอดนิยมที่มีผู้เข้าชมมากที่สุดในโลก อยู่ในอันดับที่ 16 ได้รับความนิยมมากในหมู่นักท่องเที่ยวที่มาเป็นครอบครัว จำนวนผู้เข้าชมเพิ่มขึ้น 12 % จากปี 2012 ถึงปี 2013 คิดเป็นจำนวน 3.5 ล้านคน

กลับมาคิดว่า ประเทศไทยเราเมื่อไรที่จะมีผู้นำของประเทศ หรือผู้นำทางการศึกษาที่คิดเช่นนี้บ้าง เมืองใหญ่ในประเทศไทยมีหลายเมือง หากคิดจะพัฒนาคนที่ต้องลงทุนสร้างแหล่งเรียนรู้เช่นนี้ให้หลากหลาย ไม่ใช่ว่าอยากทำอะไรก็ต้องไปกรุงเทพมหานครทีเดียว พิพิธภัณฑ์วิทยาศาสตร์ก็มีที่เดียวที่ จ.ปทุมธานี แหล่งเรียนรู้อื่น ๆ ก็กระจัดกระจายแยกย้ายไปตามพื้นที่ต่าง ๆ ไม่มีการรวบรวมให้อยู่ที่เดียวเหมือนที่ Shanghai Science & Technology Museum แห่งนี้ จึงไม่แปลกใจที่คุณภาพคนของจีนจึงแตกต่างจากคนไทยมาก

ฝันไปว่าหากประเทศไทยมีการลงทุนเพื่อการศึกษา โดยการสร้างแหล่งเรียนรู้แบบนี้ในเมืองใหญ่ ประเทศไทยเราแบ่งการปกครองออกเป็น 4 ภาค ถ้าจะสร้างสัก 5 - 6 แห่ง (เว้นภาคกลางเพราะมีแล้ว) คือ

ภาคเหนือ
ตอนบน

ภาคเหนือตอนล่าง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ภาคใต้ตอนบนและภาคใต้ตอนล่าง ก็จะทำให้เด็กไทยมีแหล่งเรียนรู้ที่มีชีวิตชีวาเพิ่มขึ้นอีกมาก คนไทยจะต้องฉลาดขึ้นและเก่งขึ้นอีกมากเป็นแน่แท้.

ขอขอบคุณภาพประกอบจาก <https://th.tripadvisor.com/>

(อ่านต่อฉบับหน้า)